

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 20.

Vydána dne 2. března 1921.

Obsah: (82.—84.) 82. Nařízení o soudcovském příročí pro živnostníky poškozené válkou. — **83.** Vyhláška o vzájemnosti vůči republice Rakouské v příčině společností s ručením omezeným. — **84.** Nařízení o uvolnění obchodu kukuřicí v Čechách, na Moravě, ve Slezsku a v Podkarpatské Rusi.

82.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 25. února 1921

o soudcovském příročí pro živnostníky poškozené válkou.

Podle čl. VII. zákona ze dne 23. května 1919, č. 276 Sb. z. a n., a podle zákona ze dne 15. dubna 1920, č. 337 Sb. z. a n., se nařizuje:

§ 1.

(¹) Procesní soud může na návrh žalovaného, když to jeho hospodářský stav ospravedlňuje a věřitel tím netrpí nepoměrné újmy, pro soukromoprávní peněžité pohledávky, vzniklé do 31. prosince 1918 včetně, proti živnostníkům uvedeným v čl. II. zákona ze dne 23. května 1919, č. 276 Sb. z. a n., pokud není nic jiného ustanoveno v § 3, určití v rozsudku delší lhůtu ke splnění nežli zákonnou.

(²) Lhůta může být povolena pro celou pohledávku neb její část, nikoliv však přes 31. prosinec 1921.

(³) Žalovaný jest povinen osvědčiti skutková tvrzení, o něž opírá svůj návrh.

(⁴) Soud může povolití lhůtu pod podmínkou, že dlužník dá jistotu.

(⁵) Proti usnesení druhé stolice, ať povolujícímu nebo odpírajícímu příročí, není opravného prostředku.

(⁶) Podal-li věřitel žalobu přes to, že dlužník ho mimosoudně žádal o poshovění a žádost zřejmě odůvodnil, a uznal-li žalobní nárok hned při prvním roku o žalobě ustanoveném, jest věřitel povinen nahraditi žalovanému náklady sporu, když soud povolí příročí, jak o ně bylo mimosoudně žádáno.

§ 2.

(¹) Dlužník (§ 1, odst. 1.) může u okresního soudu, v jehož obvodu má věřitel bydliště, navrhnouti, uznávaje jeho pohledávku, aby určena byla platební lhůta. Návrh takový může učiniti, i když jest závazek jeho určen notářským spisem způsobilým k exekuci.

(²) Byl-li proti dlužníkovi (§ 1, odst. 1.) v upomínacím řízení vydán platební příkaz, může ve lhůtě k odporu určené u soudu, který platební příkaz vydal, navrhnouti, uznávaje věřitelovu pohledávku, aby určena byla platební lhůta dle tohoto nařízení.

(³) Soud, vyslechna věřitele, rozhodne usnesením. Povolí-li poshovění, vysloví v usnesení, že dlužník jest povinen zaplatiti uznanou pohledávku a určí lhůtu, anebo, změně lhůtu ustanovenou v platebním příkazu, určí novou lhůtu ku plnění.

(⁴) I tu platí obdobně ustanovení § 1. Dlužník jest povinen nahraditi věřiteli náklady spojené s jeho výsledkem, leč by věřitel odmítnul jeho zřejmě odůvodněnou mimosoudní žádost za poshovění a soud příročí povolil, jak bylo za ně mimosoudně žádáno.

§ 3.

Ustanovení §§ 1 a 2 neplatí o pohledávkách ze směnek a šeků, jakož i:

1. o pohledávkách ze služebních smluv a smluv o dílo (locatio conductio operis et operarum);
2. o pohledávkách z nájemních a pachtovních smluv;
3. o pohledávkách spolkových nemocenských pokladen a náhradních ústavů na zaplacení příspěvků k nemocenskému a pensijnímu pojištění;

4. o nárocích na placení úroků a anuit:

a) z pohledávek, které jsou přední úhradou zástavních listů a založených bankovních dlužních úpisů;

b) z pohledávek spořitelen a společných srotčích pokladen knihovně zajištěných;

5. o důchodových pohledávkách a nárocích na výživu;

6. o pohledávkách z pojišťovacích smluv.

§ 4.

Živnostníkům (průmyslníkům) a obchodníkům, kteří prokáží vysvědčením obchodní a živnostenské (průmyslové) komory, že převážně dodávají nebo odebírají zboží určené do celní ciziny, pak živnostníkům (čl. II. zák.) a majitelům podniků, kteří osvědčí, že jsou převážně odkázáni na výdělek nebo příjmy z návštěvy cizinců, může být povoleno soudem poshovění (§§ 1 a 2) i pro pohledávky v § 3, č. 1., 2. a 4., uvedené, pokud vzešly před 31. prosincem 1918 (včetně).

§ 5.

(¹) Exekuční soud může na návrh dlužníkův (§ 1, odst. 1.) odložit exekuci nejdéle do 31. prosince 1921, pokud nejde o zabavení movitého jmění nebo nucené zřízení zástavního práva. Není to přípustno, byla-li již povolena platební lhůta podle §u 1, 2 nebo 4 tohoto nařízení, nebo podle §u 1, 2 nebo 4 nařízení ze dne 28. prosince 1918, č. 3 Sb. z. a n. z roku 1919, a §u 1, 2 nebo 4 nařízení ze dne 23. září 1919, č. 526 Sb. z. a n.

(²) O odkladu exekuce platí obdobně ustanovení § 1, odst. 1. a 3.—5.

(³) Přípustno jest odložit exekuci i pro pohledávky ze směnek a šeků. V případech uvedených v § 4 může se povoliti odklad i pro pohledávky v § 3, č. 1., 2. a 4., uvedené, které vznikly před 31. prosincem 1918.

(⁴) Vymáhající (exekuci vedoucí) věřitel nemá nároku na náhradu nákladů vzešlých odloženou exekucí, odmítl-li mimosoudní zřejmě odůvodněnou žádost dlužníkovu za poshovění, a povolil-li soud odklad, jak bylo zaň žádáno mimosoudně.

§ 6.

(¹) Za dobu, o kterou se placení přiročím odkládá, buďtež zapraveny zákonné úroky z prodlení neb smluvní, nejsou-li vyšší nežli zákonné. Vyšší úroky požadovány býti mohou až do dne, kterého bylo platiti, kdyby nebylo přiročí povoleno.

(²) Doba, po kterou přiročí bylo povoleno, nezapočítává se do lhůt promlčecích a zákonných lhůt ku podání žaloby.

§ 7.

Bylo-li smlouvou vyhrazeno věřiteli právo výpovědi nebo okamžitého požadování jistiny nebo jiné právní účinky, kdyby úroky, anuity nebo splátky ze soukromoprávních peněžitých pohledávek vzniklých do 31. prosince 1918 nebyly včas zaplaceny, nelze je, kromě závazku platiti úroky v mezích stanovených v § 6, odst. 1., uplatniti, je-li dlužník dlužen toliko úroky, anuity nebo splátky, které dospěly nejdéle do 31. prosince 1918.

§ 8.

Že pro některou pohledávku bylo povoleno přiročí podle tohoto nařízení, nepřekáží tomu, aby vyrovnána byla s jinou kompensací.

§ 9.

Nařízení toto nabude účinnosti dnem vyhlášení a provede je ministr spravedlnosti.

Černý v. r.

Dr. Popelka v. r.	Dr. Kovařík v. r.
Dr. Beneš v. r.	Dr. Fajnor v. r.
Dr. Engliš v. r.	Dr. Šusta v. r.
Dr. Burger v. r.	Dr. Mičura v. r.
Dr. Fatka v. r.	Dr. Gruber v. r.

83.

Vyhláška

vlády republiky Československé ze dne 25. února 1921

o vzájemnosti vůči republice Rakouské v přičině společností s ručením omezeným.

Podle §u 109 zákona ze 6. března 1906, č. 58 ř. z., o společnostech s ručením omezeným, se prohlašuje:

1. Společnosti s ručením omezeným, jež mají své sídlo v území republiky Rakouské, jsou co do právní povahy společností druhu naznačeného v zákoně ze 6. března 1906, č. 58 ř. z.

2. Československé společnosti s ručením omezeným smějí na základě vzájemnosti v Rakousku zřizovati závody k provozování svých obchodů.

Černý v. r.

Dr. Popelka v. r.	Dr. Fatka v. r.
Dr. Beneš v. r.	Dr. Kovařík v. r.
Dr. Engliš v. r.	Dr. Gruber v. r.
Dr. Fajnor v. r.	Dr. Šusta v. r.
Dr. Burger v. r.	Dr. Mičura v. r.